

Het duurde drie maanden voordat de brief aankwam. Landon had een theorie over de Schotse postdienst; iets met een overvloed aan troebele gedestilleerde dranken afkomstig uit de modder van eeuwenoude veenmoerassen. Maar hij zou je niet vervelen met de details, zelfs niet als je erop aandrong. Dat was ongebruikelijk voor hem: meestal bleef hij daar juist in hangen. Landons geest nam alles op en liet niets los. Hij herinnerde zich elk boek, artikel en gedicht dat hij ooit had gelezen, elk gesprek dat hij ooit had gehad – van levensveranderend tot onzinnig – en elke verjaardag en elk jubileum van iedereen met wie hij ook maar een uur had doorgebracht. Het zou niemand die Landon kende verbazen dat hij zich precies herinnerde wat Rose droeg op de dag dat ze elkaar ontmoetten. Hij wist het tot aan de sokken die uit haar te strakke Keds-sneakers staken en de vlek lippenstift op haar voortand die hem ertoe bracht luid te zeggen: ‘Je hebt iets op je tanden.’ Hij herinnerde zich hoe de blos zich over haar gezicht had verspreid als rode wijn die in een wit tapijt sijpelt. Het levendigst herinnerde hij zich zijn gevoel: zijn ziel die bonkte tegen de grenzen van zijn slungelige lichaam en iets uitschreeuwde wat verdacht veel leek op: ‘Ik ken haar, ik ken haar!’

Landon verstuurde de brief in de hoop dat hun gedeelde geschiedenis – begonnen op de dag dat hij en Rose elkaar hadden ontmoet – zou zeggen wat hij zelf niet kon. Ze zou van gedachten veranderen, als ze zich maar zijn verlegen glimlach kon herinneren, zijn gebreide vest met ruitpatroon en zijn uitzonderlijke talent om op het verkeerde moment het juiste te zeggen, als ze zich weer zou herinneren hoe ze vroeger waren, toen de wereld nog eenvoudig was, liefde alles overwon en niets hen had verscheurd.

Landon wist veel. Daar was zijn pubquizteam van donderdagavond het roerend over eens. Maar hij wist niet alles. Hij had niet kunnen weten dat, terwijl zijn brief ergens onderweg bleef hangen, Rose de pil al had ingenomen die de wereld zoals hij die kende op zijn kop zou zetten.

Maar ze had het wel gedaan. En dat was precies wat er gebeurde.

‘Liefde is wat je doet, niet wat je voelt.’ Dat vertelde Rose’ moeder op de ochtend dat Rose vertrok, toen het huis stil was en de zon halverwege haar opkomst stond. Zelfs op haar beste dagen was haar moeder nooit iemand geweest die troostende adviezen gaf zoals je die in een gelukskoekje aantrof, dus de opmerking verraste Rose. Haar gedachten dwaalden af naar het huwelijk van haar ouders, een huwelijk dat ze als kind met dezelfde verwondering had beleefd als de *Sprookjes van Grimm* op haar nachtkastje. ’s Avonds – wanneer haar ouders dachten dat ze zo diep sliep dat ze het niet zou merken – sijpelde muziek door de vloerplanken, weerkaatste hun gelach tegen het metalen frame van het bed en schuurden haar vaders lompe laarzen over de tegels, terwijl hij haar moeder ronddraaide door de woonkamer. Hun liefde was groter dan het leven zelf, zo groot dat het Rose vleugels had moeten geven. Toch bleek ‘voor altijd’ te veel om te beloven. Haar vader was een ridder wiens harnas samen met zijn herinneringen langzaam was vervaagd; haar moeder een prinses die opnieuw in een diepe slaap was gevallen om zich te beschermen tegen het ergste. En Rose was de stille nevenschade van twee enorme verliezen.

Dat verlies had het erg moeilijk gemaakt om verliefd te worden. Op de middelbare school ging Rose, wanhopig op zoek naar houvast in het leven met een zieke ouder, van vriendje naar vriendje met dezelfde snelheid waarmee een baby uit zijn kleren groeit. Toen het moment kwam waarop ze haar maagdelijkheid zou verliezen, hield ze zich voor dat ze verliefd was op de footballspeler met de iets te grote broek en de iets te brede glimlach. In de greep van hartstocht voelde Rose iets wat ze later

zou omschrijven als een vonk die met aandacht en tijd tot liefde had kunnen uitgroeien. Maar het vermogen om die met zorg te koesteren had ze niet. Met elke dag die voorbijging, leerde ze dat tijd niet vanzelfsprekend was.

Rose nam haar moeder in zich op, die ingetogen in de leren fauteuil zat die haar vader had gekocht om op koude ochtenden bij het haardvuur de krant te lezen. Ze dacht eraan de flinterdunne barrière tussen hen te doorbreken. Ze wist dat het moment voorgoed verloren zou gaan als ze het niet aangreep. De kalender aan de muur telde met felrode kruizen af naar het begin van het semester. Zodra Rose het huis zou verlaten, wist ze niet of ze ooit nog terug zou keren. ‘Mam?’ zei ze. Haar stem stokte, ook al was er geen sprake van een bedreiging. Maar toen ze haar moeder aankeek, waren haar ogen leeg. De flikkering die er even had opgelaaid, was alweer verdwenen.

Rose pakte de sleutels van het aanrecht en deed de hordeur achter zich dicht, waarbij ze de bijtende, vroege herfstlucht bewust binnenliet.

De rit vanuit het kleine stadje in Massachusetts waar ze was opgegroeid naar de bescheiden universiteit voor vrije kunsten in Vermont – waar ze als vroegwijs meisje van zeven al een bijna ongezonde obsessie voor had ontwikkeld – duurde in totaal nog geen drie uur, verkeer inbegrepen. Toch wenste Rose dat het langer was. Niet omdat ze nerveus was. Integendeel. Ze bevond zich in een verrukkelijke liminale ruimte, op de rand van alles wat ze ooit had gedroomd te worden. Jarenlang had ze nee gezegd tegen koffiedates, feestjes en lange autoritten, terwijl de wereld om haar heen kromp tot de grootte van haar vaders ziekenhuiskamer. Rose had zo vaak nee gezegd dat ze het de mensen die ze ooit als haar vrienden beschouwde niet kwalijk nam dat ze niet meer de moeite namen om het te vragen.

Maar nu was ze vrij. Ze kon ja zeggen. Ze zóú ja zeggen. De uitgestrekte campus zou haar wereld zijn: de bomen, de lucht, de gebouwen. Ze zou omringd worden door frisse, nieuwe gezichten die haar zouden stimuleren om te veranderen en te groeien, die

haar zouden helpen alle lege plekken in haar hart te vullen met warmte, zekerheid en verbondenheid. Zolang Rose een voet op het gaspedaal had, kon niets haar torenhoge verwachtingen temperen. De drukke snelweg ging al vlug over in een eenbaansweg die tussen hoge bomen door slingerde. Een beek flitste langs het raam, alsof die haar volgde. Rose dacht erover door de radiozenders te zappen tot ze iets vond wat bij het moment paste, maar in plaats daarvan draaide ze de ramen open. Als ze niet had gereden, zou ze zich hebben overgegeven aan het rustgevende geluid van de banden op gevallen bladeren en het zachte getik van dennennaalden op de voorruit. Ze zou in een diepe slaap zijn weggezakt en zich door haar dromen hebben laten meevoeren.

Toen Rose links afsloeg naar het studentencentrum, vroeg ze zich af of ze de campus als haar eerste liefde kon beschouwen. Zelfs de meest doorgewinterde cynicus zou zich, al was het maar even, kunnen verliezen in de ongeëvenaarde schoonheid van de herfst in Vermont. Genesteld tussen de Green Mountains in het oosten en de Adirondacks in het westen, leken de grijze stenen gebouwen net zo vanzelfsprekend deel van het landschap als de bergen zelf. Buiten haar autoraam hadden studenten zich al verzameld op het grasveld onder torenhoge esdoorns, languit in Adirondack-stoelen en gehuld in truien en sjaals, ondanks het warme weer.

Rose had altijd geweten dat ze op een dag een van hen zou zijn. Op de avond dat ze stiekem de kledingkast van haar ouders was binnengeslopen en voor het eerst een van haar vaders versleten universiteitstruien had aangetrokken, stond haar besluit vast. Een herinnering kwam ongevraagd naar boven: Rose en haar vader die de steile heuvel naar Mead Chapel op liepen met zijn grote, stevige hand om haar kleine hand gesloten. Zijn stem was zacht en geruststellend. Met een halve leugen moedigde hij haar aan, zonder af te doen aan het gevoel dat ze de korte klim zelf volbracht. ‘Het zijn nog maar een paar stappen, lieverd. Dat belooft ik.’

Bladeren vielen als confetti op Rose’ voorruit. De bittere smaak van zelfmedelijden bleef zo ver achter in haar keel hangen dat ze het niet kon doorslikken. Hij zou er moeten zijn. Hij zou achter het

stuur moeten zitten, lampen en dekens moeten dragen en stralen van trots omdat het haar was gelukt. Hij zou bij haar moeten zijn op deze plek waar hij zo van hield. Overweldigd door emoties kneep Rose haar ogen dicht, maar in een oogwenk kon er veel gebeuren.

‘Hé!’ riep een jonge vrouw. Rose schrok en trapte op de rem. De vrouw had een wasmand bij zich die waarschijnlijk tot de rand gevuld was geweest en nu op zijn kant lag. Zijden sjaals en kasjmieren truien fladderden in het rond. ‘Ben je gek!’

‘Sorry!’ riep Rose, even onthutst door de klap waarmee de auto tot stilstand was gekomen. ‘Het spijt me zo!’ Ze wist niet goed wat ze moest doen, dus zette ze de auto maar in de parkeerstand en sprong uit de bestuurdersstoel.

‘Zat je te appen of zo?’ De vrouw knielde op het asfalt en raapte de kleding op die binnen handbereik lag. Rose hurkte naast haar neer en streek met haar vingers over een blauw witte sjaal die aanvoelde alsof hij meer kostte dan alle kledingstukken die ze had meegenomen bij elkaar.

‘Ik app niet echt,’ zei ze, zich ervan bewust dat het daar niet om ging.

‘Raar,’ zei de vrouw zonder haar aan te kijken.

‘Ja, waarschijnlijk wel.’ Rose veegde haar handen af aan haar donkerblauwe Levi’s. ‘Het spijt me echt,’ zei ze opnieuw. ‘Heb ik je geraakt?’

‘Nee,’ zei de vrouw snuivend. ‘Maar dat had wel gekúnd.’

‘Geraakt’ en ‘had gekund’ lagen mijlenver uit elkaar, en daar was Rose dankbaar voor. ‘Ik weet niet wat me bezielde. Het is deze campus. Het was... ik bedoel, ik was overweldigd.’ Rose had het gevoel dat ze haar uitleg verprutste, maar ze dacht niet dat een uitgebreidere versie haar kans op vergeving zou vergroten. ‘Het overviel me gewoon, dat is alles.’

Daarop werd de vrouw milder. ‘Het is geweldig, toch?’

‘Ik kan bijna niet geloven dat het echt is.’

De vrouw glimlachte alsof Rose haar niet net bijna had aange-re-den. ‘Mijn vrienden zijn allemaal zo jaloers. Ik kan niet geloven dat we hier vier jaar mogen wonen.’

Rose ook niet. Het was een geschenk waarvan ze niet zeker wist of ze het ooit kon terugbetalen, al zou ze het de komende dertig jaar bij elke studieleningfactuur proberen. 'Ik ben Rose.' Ze liet de laatste trui in de mand vallen en stak haar hand uit.

De ogen van de vrouw knepen zich samen. 'Wat is je achternaam?'

'Martin.'

Ze gooide haar hoofd achterover, als een karikatuur van een lachende vrouw. 'O mijn god,' zei ze. 'Mijn kamergenoot heeft me net bijna omvergereden.'

Kamergenoot. 'Dus jij bent...' Maar ze liet Rose niet uitpraten.

'Penelope West,' zei ze. 'Maar zeg maar Poppy. Dat doet iedereen die me ooit bijna omver heeft gereden.'

Nu Rose wist dat ze kamergenoten waren, bekeek ze Poppy aandachtiger. Haar gebruide huid en balayageblonde haar straalde gezondheid uit, zelfs als een van beide slechts schijn was. Haar heldere ogen schitterden in een hartvormig gezicht dat net zo goed op een filmset had kunnen thuishoren als hier, in dit afgelegen academische paradijs. Als Rose haar ergens anders had ontmoet, zou ze meteen hebben geweten dat ze uit verschillende werelden kwamen. Waarschijnlijk had ze dan geen seconde verspild om Poppy beter te bekijken. Maar dat was juist het mooie van kamergenoten, dacht ze: je ontmoet mensen die je anders nooit zou hebben ontmoet. En dus nam Rose de blonde vrouw in zich op. Haar nagels waren in scherpe driehoeken gevild en gelakt in een felroze kleur. Haar zachte blauwe trui viel bijna tot op haar knieën en haar dikke zwarte panty verdween in zwarte L.L.Bean-laarzen, die vreemd genoeg meer chic dan stoer leken. Links van Poppy's dunne lippen zat een moedervlek. Rose vroeg zich terloops af of die echt was.

'Mijn moeder zegt dat ik die moet laten weghalen,' zei Poppy, die Rose had zien staren. 'Ze zou vlak achter me moeten rijden met de andere auto, maar ze is net zo'n slechte chauffeur als jij. De meest chaotische en verstrooide vrouw die je ooit zult ontmoeten.'

'Mijn moeder is niet gekomen,' zei Rose. Het was een uitspraak die ze al vaker had gedaan dan ze zich kon herinneren, soms ver-

zacht met een leugen en soms verhard door de waarheid.

Poppy trok een gezicht. 'Dat is klote.'

Rose leunde achterover op haar knieën en lachte. 'Dat zeggen mensen meestal niet hardop.'

'Ja, nou, ik ben geen "mensen". Ik ben Poppy.' Poppy kwam omhoog en balanceerde de wasmand op haar heup. 'Ga met ons mee uit eten. Dan barst mijn moeder misschien niet in tranen uit, en kunnen we rustig een plan maken.'

'Een plan maken?' herhaalde Rose niet-begrijpend.

'Voor het eerste weekend,' zei haar nieuwe kamergenoot, alsof ze niet kon geloven dat ze dat moest uitleggen. 'Naar welke introductieactiviteiten we daadwerkelijk willen gaan, wie interessant is om te leren kennen, wie er al met wie naar bed is geweest. Dat soort dingen.'

Rose was van plan geweest om naar alle introductieactiviteiten te gaan, en ze kon zich nauwelijks voorstellen dat studenten nu al met elkaar naar bed gingen. De moed zakte haar in de schoenen. Poppy had het zelfvertrouwen van iemand die hier helemaal thuis hoorde. Hoewel de universiteitstrui van Rose' vader altijd minstens drie maten te groot was geweest, had ze zich nooit afgevraagd of ze hier wel op haar plek zou zijn. 'Oké,' zei ze. 'Ja, bedankt.'

'En we gooien een muntje op om te bepalen wie het bed bij het raam krijgt. Ik heb gelezen dat dat de eerlijkste manier is. Ik wil je geen reden geven om me weer omver te rijden.'

'O, jij mag het hebben,' zei Rose. 'Ik ben niet kieskeurig.'

Poppy trok haar neus op. 'Dat zou je wel moeten zijn. En als er iemand is die je dat kan leren, ben ik het wel.'

Een Prius stopte achter Rose' Honda en toeterde ongeduldig. 'Hé!' riep een man met een Red Sox-pet. 'Kunnen jullie deze gezellige ontmoeting ergens anders voortzetten?'

'Flikker op, klootzak!' riep Poppy terug.

Rose bloosde. 'O mijn god.'

'Ga je auto parkeren,' zei Poppy. 'We gaan naar binnen. En probeer alsjeblieft niemand anders omver te rijden. Ik kan maar een beperkt aantal nieuwe vrienden tegelijk aan.'

Het restaurant was duidelijk bedoeld voor studenten en hun families. Het was warm en rustiek, maar toch chic genoeg om na het dessert en de koffie nog even te blijven hangen. Poppy's moeder was lief en zachtaardig, in tegenstelling tot het harde beeld dat Poppy had geschetst. Ze was het soort moeder waar Rose in haar donkerste momenten om had gebeden. Poppy's moeder glimlachte en klopte op de hand van Rose toen ze naar de rekening wilde kijken om haar deel te betalen. 'Maak je daar maar geen zorgen over,' zei ze. 'Het enige waar jullie twee meiden aan moeten denken is huiswerk, vrienden en romantiek, en in die volgorde!' Rose vroeg zich af wat er van haar zou zijn geworden als ze een moeder had gehad die haar zo had beschermd. Misschien zou ze zelfverzekerd zijn, net als Poppy. Maar misschien was ze dan niet hier geweest: op een perfecte herfstavond in Vermont, uitkijkend over Otter Creek, met een buik vol spaghetti carbonara en tiramisu.

'Brutaal om te denken dat we een vriendje willen,' grapte Poppy. 'Je kent Rose niet eens.'

'Doe wat je gelukkig maakt,' zei Poppy's moeder. Ze glimlachte scheef, waardoor ze er ondanks de warmte van haar woorden toch een beetje verdrietig uitzag.

Poppy was een scherpe mix van fel, bot en uitgesproken. Ze had geen enkele behoefte om aardig gevonden te worden, wat Rose niet begreep. Dat wilde iedereen toch? Hoe bewoog Poppy zich door de wereld zonder zich druk te maken over andermans gevoelens? Tegen de tijd dat ze de korte wandeling van de rivier naar hun gedeelde studentenkamer hadden gemaakt, was Rose nog geen stap dichterbij het oplossen van het raadsel, maar het deed haar goed zo dicht bij de bron te zijn. Ze vroeg zich af of Poppy het ook voelde: die zeldzame vonk, die met aandacht en tijd tot iets kon uitgroeien. En aandacht en tijd had Rose nu meer dan genoeg. Ze wilde zo graag een vriendin.

Hun studentenkamer was bijna helemaal uitgesproken. Rose' kant was netjes en eenvoudig: boeken keurig op een rij – in de volgorde waarin ze ze uit de doos had gehaald –, een kleine ingelijste foto van haar vader op de vensterbank en een effen blauwe sprei

die over het bed was gedrapeerd. Poppy's kant daarentegen leek zo uit een tijdschrift te komen. Het beddengoed was wit en gestreken, met een monogram geborduurd in de hoek van beide dikke kussens. Op een lage boekenplank stond een vintage lamp tussen netjes uitgestalde hardcovers en tijdschriften, samen met een foto van Poppy en haar moeder, beiden met een zonnebril op en een ijsje in de hand. Ernaast had ze kettingen, armbanden en ringen in keurige rijen gelegd. Poppy liet elk detail er doordacht uitzien, en haar keuzes benadrukten alleen maar hoe willekeurig Rose alles had neergezet.

Rose had met haar kleding de kans om een meer weloverwogen indruk te maken. Poppy nam haar mee naar haar eerste feestje in wat een eeuwigheid leek. Het eerste feestje waar niemand het trieste geheim zou kennen dat ze met zich meedroeg, zwaar als stenen in haar zakken. Rose opende haar kast en streek over haar keurig gestreken broeken, coltruien en T-shirts, en koos een plooirok en een groene trui met een hoge hals. Het was tenslotte Vermont: het weer was overdag zacht geweest, maar de avond zou dat niet zijn.

Poppy stond voor de grote spiegel die ze aan de achterkant van hun gedeelde deur had bevestigd. 'Dus waarom zijn je ouders er niet?'

Rose was verbluft door hoe genadeloos direct de vraag was. 'O, eh...' begon ze, in een poging tijd te winnen om de juiste woorden te vinden. Ze wilde het zorgvuldig aanpakken, zonder het risico te lopen op het medelijden waarvan ze uit ervaring wist dat het zich in Poppy's met kool omlinjende ogen zou nestelen.

'Ik bedoel, ik zou willen dat mijn moeder er niet was, maar toen ik haar vertelde dat ze niet hoefde te komen, zei ze: "*Wild horses couldn't keep me away*". Dat was al erg genoeg, maar daarna zette ze óók nog dat nummer van The Rolling Stones op. Ik zweer het je: mijn ogen rolden zowat mijn schedel in.'

Rose lachte. Ze zag het zo duidelijk voor zich, alsof het een scène uit een film was. Poppy was onverzettelijk en liet Rose bij elke gelegenheid onomwonden zien wie ze was. Rose was van

plan geweest om al haar bagage in haar kinderkamer achter te laten, maar wat zou er gebeuren als ze dit kleine stukje van haar verleden met maar één persoon zou delen? Was er een kans dat Poppy niet bang zou zijn voor de puinhoop? Rose trok de plooirok omhoog, rommelde wat met de rits en besloot dat de vonk die ze bij haar kamergenoot had gevoeld het risico waard was. ‘Mijn vader werd een paar jaar geleden erg ziek. Mijn moeder trok zich min of meer terug uit alles wat niets met zijn zorg te maken had. Nu doet ze zelfs dat nauwelijks nog. Het zou haar zwaar vallen om hier te zijn. Het zou waarschijnlijk nog moeilijker zijn voor ons allebei dan als ze er niet was.’

Poppy’s gezicht betrok en ze trok haar neus op. ‘Maar je moeder is niet ziek.’ Rose wilde het niet verder uitdiepen met nog meer van haar waarheden. ‘Ik bedoel, dat klinkt vreselijk en het spijt me, maar kom óp. Had ze het niet kunnen proberen? Moeders horen je mee te nemen naar een kitscherig restaurant aan de rivier en genante dingen over je te vertellen aan je nieuwe kamergenoot. Een moeder zou toch op zijn minst willen komen opdagen.’

Het deed pijn, maar het gaf Rose tegelijk troost om het zo onverbloemd te horen. ‘Ja,’ zei ze, terwijl ze de coltrui over haar hoofd trok en beide armen door de wijde mouwen stak. ‘Ik zou willen dat dat zo was.’

Poppy keek haar aan en hield haar blik vast, langer dan Rose ooit met iemand oogcontact had gehad. Het vuur in haar ogen droeg een krachtige boodschap over die klonk als: *dat wil ik ook voor jou*. Toen liet Poppy haar ogen naar beneden glijden en bekeek Rose van top tot teen.

‘Dat gaat ’m niet worden,’ zei ze botweg. ‘Je ziet eruit als een bibliothecaresse.’

Het leek erop dat Rose’ bekentenis Poppy er niet toe had bewogen haar met fluwelen handschoenen aan te pakken. Dat stelde haar gerust, ook al stak de opmerking. ‘Dit was mijn beste poging,’ zei ze. Ze gebaarde naar haar kast. ‘Daarbinnen hangt veel van hetzelfde, maar ga je gang.’

Poppy verdween achter de zware eikenhouten deur, speurde

door Rose' schaarse maar bruikbare garderobe en slaakte een verraste kreet. 'Oké, dít is het.'

'Wat is "het"?'

In twee stappen stond Poppy aan de andere kant van de kamer, een zwarte jurk in haar handen. 'Ik snap niet waarom je überhaupt nog iets anders hebt geprobeerd.'

Rose beet op haar onderlip. 'Vind je die niet een beetje overdreven?'

Poppy hield de jurk tegen Rose aan en trok de stof bij haar heupen samen. 'Dat hangt ervan af,' zei ze. 'Dit is een nieuwe start. Je kunt zijn wie je maar wilt. Wat als jij de vrouw bent die deze jurk draagt?'

Poppy nam het haar van Rose bijeen, draaide het in een losse knot en hield die met haar vingers op zijn plaats. Rose bekeek zichzelf in de spiegel. Ze was nooit van plan geweest de jurk te dragen. Het was een impulsaankoop geweest op een zaterdagse rommelmarkt, verstopt achter een rek met zware herenjassen en overhemden. Het handgeschreven prijskaartje had haar hart een slag doen overslaan, maar voordat ze weg kon lopen, stak de vrouw bij het kraampje haar hand uit, legde die over Rose' hand en trok het prijskaartje eraf.

'Hij is vandaag in de aanbieding,' had ze gezegd. 'Noem maar een prijs.'

Rose had haar een verfrommeld briefje van twintig dollar gegeven, waarop de vrouw de jurk opvouwde en in een bruine papieren zak stopte.

'Dit is niet zomaar een jurk,' had de vrouw gefluisterd. 'Hij heeft me geluk gebracht. Écht geluk. Dankzij deze jurk was ik op het juiste moment op de juiste plaats. Ik hoop dat hij jou ook geluk brengt.'

Later, toen Rose haar spullen voor school inpakte, had ze hem bijna achtergelaten. Ze wist zeker dat het verspilling zou zijn van een kleeerhanger. Maar het kleine, koppige deel van haar dat nog steeds in geluk geloofde, had hem toch in haar koffer gestopt. Wat als hij echt geluk zou brengen? Wat als het iets zou veranderen?

Poppy's blik was smekend. Het dikke zwarte kant hing rond Rose' lichaam, alsof het gedragen wilde worden. En dus nam ze een beslissing die alles zou veranderen. Ze besloot het erop te wagen en iemand te zijn die durfde op te vallen en mooie dingen droeg.

Rose en Poppy dronken kleine shotjes Grey Goose – een afscheidscadeautje van Poppy's moeder – om zich tegen de kou en de zenuwen te wapenen. Daarna liep Poppy voor haar uit over het grasveld en een lange, kronkelende trap af naar de eerste verdieping van de ouderejaarskamers. De kamers waren nog leeg vanwege de introductieweek, een perfecte broedplaats voor voortijdig rijpe eerstejaars. Poppy had gewaarschuwd dat het klaarmaken voor de avond het leukste deel zou zijn, maar toch be kroop Rose een gevoel van teleurstelling toen de lucht donkerder werd. Twinkelende lichtjes hingen voor de ramen en verspreidden een zachte gloed. Samen met de muziek, die klonk als de laatste ademstoten van de oude vaatwasser van haar ouders, was het licht bijna griezelig. Iedereen droeg een variant op hetzelfde strakke zwarte topje, een polo met lange of korte mouwen en een donkere spijkerbroek met designerknopen. De muziek stond te hard en de mensen waren te opgewonden. Rose dacht verlangend aan haar bed. Ze zou in haar lakens gewikkeld kunnen liggen, onder het dekbed dat ze al sinds de middelbare school met zich meedroeg. Misschien zou ze verdiept zijn in een boek, terwijl een frisse bries door de gordijnen waaide die Poppy die middag had opgehangen. Daar zou ze veilig zijn, buiten het bereik van iedereen die haar zou kunnen veroordelen en onwaardig zou kunnen vinden.

Rose woog de voor- en nadelen van weggaan af, maar vluchten strookte niet met haar verlangen om opnieuw te beginnen. Ze nam een slokje van haar punch, voor de geïsoleerde tiener die ze ooit was geweest: het meisje aan wie ze het verschuldigd was om het te proberen.

'Rose!' riep Poppy vanaf de andere kant van de kamer. 'Kom hier!'

Ze waren elkaar uit het oog verloren tijdens een uitbundig meezingmoment van ‘Livin’ on a Prayer’, en tot dat moment had Poppy zich niet bijzonder druk gemaakt om elkaar weer te vinden. Rose baande zich een weg door de massa jonge mannen en vrouwen en volgde het geluid van Poppy’s stem. Ze zag haar in een hoek aan de andere kant van de kamer, waar ze een man in een rood-wit flanellen hemd al opvallend snel leek te leren kennen. Iemand greep Rose bij haar elleboog voordat ze kon bedenken waarom die persoon haar zo dringend nodig had.

‘Jess,’ zei de jongen die haar elleboog vasthield, maar toen schudde hij zijn hoofd. ‘O, sorry. Jij bent Jess niet.’ Hij liet haar los.

‘Nee,’ zei Rose. ‘Dat ben ik niet.’ De jongen was lang en slank, met een warrige bos krullend bruin haar dat eruitzag alsof het ongelijkmatig rond de oren was geknipt. Rose had nog nooit iemand onder de zestig in een gebreid vest gezien, maar hij vond het duidelijk het meest geschikte kledingstuk dat hij voor dit feestje had kunnen vinden. Het schoot haar te binnen dat ze in haar oorspronkelijke outfit mooi bij elkaar zouden passen, gekleed als een stel bibliothecarissen die als geen ander de juiste boeken uit de kast konden plukken. Iets in zijn ogen, in de punch of in de stof van haar jurk gaf haar plotseling moed. ‘Ik ben Rose.’ Ze stak haar hand uit.

‘Je hebt iets op je tanden,’ zei de jongen, terwijl hij haar hand schudde.

De blos verspreidde zich over haar wangen als rode wijn die in een wit tapijt sijpelt. ‘Wat is het?’

‘Het is rood,’ zei hij. ‘Ik denk dat het lippenstift is?’

Rose gebruikte haar mouw als een ruitenwisser tot ze elk beetje speeksel had weggeveegd. Toen glimlachte ze geforceerd. ‘Weg?’

‘Alsof het er nooit is geweest.’ Hij vouwde zijn handen voor zich. ‘Ik ben Landon.’

‘Landon,’ herhaalde ze. Rose had nooit het gevoel gehad dat haar naam bij haar paste. Ze vond dat die bij iemand hoorde die lang en elegant was, met een hals lang genoeg om hangende oorbellen te kunnen dragen. Ze kende Landon nog maar net, maar ze vond dat zijn naam hem perfect stond.